

DOMOVNÍ SCHŮZE **podruhé**

V minulém čísle jsme se věnovali problematice, která se týkala četnosti a termínů konání domovních schůzí respektive shromáždění vlastníků jednotek. Dnes se zaměříme na svolání schůze, její průběh a dokumenty, které jsou výstupem setkání.

Prvním důležitým krokem je svolání schůze a sdělení termínu a místa konání. Stanovy SVJ respektive SBD obsahují klauzuli o formě a způsobu svolávání schůzí. Vždy musíme tímto způsobem postupovat.

Oznámení by mělo obsahovat:

- Kdo schůzi svolává
- Místo a termín konání
- Důvod a cíle
- Program jednání
- Jména pozvaných hostů

V den setkání by v místnosti měla být připravena prezenční listina s prostorem pro podpis účastníků. Před zahájením je nutné zkontrolovat počet přítomných účastníků a v návaznosti na stanovy subjektu zhodnotit schopnost usnášet se. V případě malé účasti je nutno pokračovat v souladu se stanovami, i kdyby to znamenalo svolat náhradní schůzi.

Doporučujeme, aby se každý účastník na setkání připravil. Příprava výboru je pochopitelná. V průběhu se mnohdy probírají dokumenty související s hospodařením společenství. Jedná se o spoustu čísel. Tyto informace v mluvené podobě jsou mnohdy velmi těžce zapamatovatelné a pochopitelné. Tyto skutečnosti a fakta je vhodné připravit v tištěné podobě, a předat je každému účastníkovi v průběhu jeho prezentace. V průběhu jednání se na tyto dokumenty můžeme odvolávat a každý účastník si daleko lépe představí skutečný stav věci.

Na úvod po pochopitelném přivítání, představíme i pozvané hosty a důvod jejich přítomnosti. Proč někoho zvat?

Mnohdy projednáváme záležitosti, které jsou technicky či ekonomicky náročné a specialista z oboru může probíranou problematiku všem lépe vysvětlit. Pokud se setkání týká rozhodnutí o rozsáhlejších pracích v oblasti rekonstrukce a revitalizace bytových domů, je vhodné pozvat i zástupce domů, které mají takové aktivity za sebou. Mohou nám pomoci s těmi, kteří těmto aktivitám nejsou příliš nakloněni a s přínosy, které jim budeme prezentovat nesouhlasí. Praktické zkušenosti s tím, jak to dělají jinde a jakých úspor dosahují, jsou tím nejlepším argumentem i pro věčné skeptiky a oportunisty.

Následuje představení plánovaného programu, jeho případné doplnění z pléna a následně odsouhlasení hlasováním. Program jednání by měl minimálně obsahovat:

- Přivítání
- Představení hostů
- Doplnění a odsouhlasení programu
- Vlastní body jednání
- Diskuze (Je možné zařadit diskuzi za každý projednávaný bod. Tato varianta je však nebezpečná z pohledu protažení času potřebného na konání celého jednání)
- Návrh usnesení
- Odsouhlasení jednání
- Poděkování a rozloučení

Schůze se vždy koná s nějakým cílem. Předsedající (ve většině případů předseda nebo místo předseda) předkládají účastníkům jednotlivé dokumenty, navrhuje aktivity, představuje zástupce společností, které se ucházejí o zakázky. Všichni by měli prosazovat takové aktivity, které jsou ve prospěch domu, a tím i jeho obyvatel. Cestou k úspěchu je otevřenost. Předkládejte základní informace již před vlastní schůzí v podobě základních zpráv na domovních nástěnkách. Ti, kteří mají zájem podílet se na cestě k prosperitě domu, si na tyto informace zvyknou a budou na vlastní schůzi připraveni podpořit návrhy představenstva. Pokud s informacemi a návrhy nebudou ztotožnění, jistě představitele subjektu osloví dříve, než dojde k vlastní schůzi. Rozpory lze jistě téměř vždy vyřešit a nalézt náhradní, lepší řešení. Pokud ke shodě nepřijde, je dobré oponenta zařadit přímo do programu a požádat ho, ať svůj názor nebo připomínku představí celému plénu. To pak hlasováním rozhodne o variantě s kterou se ztotožní. Ve svém důsledku jsme tímto způsobem do aktivit spojených se správou domu zainteresovat co nejvíce lidí. Celé jednání se snažíme vést v diskusním duchu a snažíme se vyhnout příliš agresivním výstupům. Pokud k nim již směřuje, je lepší danou problematiku na chvíli opustit a vrátit se k ní až „zchladnou“ hlavy. Ukončení neplodné diskuze musí být rázné, ne však

agresivní. Jednotlivá vystoupení by měla být co nejkratší a měla by přinášet jen ty nejdůležitější informace. Detaily by měly být připraveny k nahlédnutí každému

členovi subjektu, mimo vlastní jednání.

Uvítne-li jednání na „mrtvém“ bodě je lepší dohodnout se na dalším postupu, případně na

náhradním termínu schůze, než silově se snažit prosadit své cíle. Výstupním dokumentem schůze je usnesení, které je nutno připravit v průběhu jednání. Tento materiál je před závěrem přečten a musí být odsouhlasen formou hlasování. Před hlasováním je dobré nechat prostor plénu pro možnost doplnění, nebo upřesnění. V průběhu celého setkání je nutné dělat zápis o jednání. Pokud se projednávají sporné body, diskuze a příspěvky ze strany členů jsou v přímém rozporu s předloženými návrhy a situací podobných, je dobré i zápis schválit.

Závěr pochopitelně končí poděkováním a přidáním výroku, vtípkou, který by měl odlehčit důležitost projednávaných záležitostí.

BroD

Společné televizní antény (STA) a digitální přenos televizního signálu

Pár rádků teorie

Řeč, hudba a obraz jsou zástupci tak zvaného spojitého - analogového signálu. Tento signál si můžeme představit jako součet signálů se sinusovým průběhem, různou amplitudou, frekvencí a fázovým posuvem. Tento signál je snímán (mikrofonem nebo kamerou), elektronicky zpracován a následně vyslán na kmitočtu odpovídajícího vysílače. Na straně příjemce je anténa, která signál zachytí, převede do přijímače, ten jej zpracuje a pomocí reproduktoru či obrazovky reprodukuje posluchači nebo divákovi. Analogový signál je v průběhu přenosu narušován signály, které se nachází v prostředí, kterým prochází. Jedná se

o tak zvané průmyslové rušení a šумы. Výsledkem těchto dějů je zhoršení kvality obrazu a zvuku. Tento signál se také odráží od různých předmětů v prostoru a tak anténa přijímá i odražené signály, které jsou dominantně vidět na obrazovkách v podobě tak zvaných duchů. Odstranění těchto nedostatků je velmi složité a finančně náročné.

Jedním z řešení výše popsaného problému je převod analogového signálu na digitální a jeho následný přenos. Digitalizaci analogového signálu provádíme **vzorkováním**. V pravidelných intervalech měříme jeho amplitudu, kterou převedeme na číslo vyjádřené ve dvojkové soustavě (kombinace nul a jedniček). Musí platit podmínka, že vzorkovací kmitočet je více než dvakrát

větší než maximální přenášený kmitočet - Shannon-Kotělnikova věta:

$f_{\text{vzork}} > 2f_{\text{max}}$. Pokud například přenášíme kvalitní hudební signál, ve kterém se mohou vyskytnout signály o kmitočtu až 20 kHz, použijeme vzorkovací kmitočet 44,1 kHz. Při přenosu telefonního signálu o maximálním kmitočtu 3 400 Hz použijeme vzorkovací kmitočet 8 kHz.

Počet bitů, které vyjadřují amplitudu každého vzorku, určuje odstup přenášeného signálu od šumu a tím **dynamiku** signálu (rozdíl nejtišších a nejhlasitějších pasáží v decibelech). Pro kvalitní přenos hudebních signálů používáme 16bitové vzorkování. 16bitovým číslem můžeme vyjádřit 2^{16} různých napěťových úrovní. Dosáhneme tak odstup signál/šumu přes 90 dB.

Při telefonním přenosu řeči používáme 8bitové vzorkování s 2^8 rozlišovacími úrovněmi. Dynamika přes 40 dB nám zde stačí.

Výsledný signál, který přenáší informaci o obrazu a zvuku je sled nul a jedniček vyjádřených nulovou (0) a maximální (1) hodnotou nosného signálu. Je pochopitelné, že i tento signál může být narušen a z 1 se může stát nula a naopak. Z tohoto důvodu se pro přenos digitálního signálu aplikují tak zvané samoopravné kódy. Dle určitého pravidla do sledu informačních bitů vložíme nadbytečné bity, které zabezpečují přenos informace o případném napadení rušením, tedy vznik chyby. Tyto bity jsou vytvářeny z bitů informačních na základě přesného matematického předpisu. Zařízení, které vloží a tvorbu zabezpečovacích bitů realizuje je kodér zabezpečovacího kódu.

Strana příjemce obsahuje dekodér zabezpečovacího kódu. Toto zařízení vyjme zabezpečovací bity a pomocí shodného matematického předpisu jako v dekodéru vypočítá kontrolní zabezpečovací bity, které srovná s těmi, které přijal. Byl-li přenos bezchybný, jsou nově vytvořené zabezpečovací bity shodné s těmi přenesenými. Pokud jsou rozdílné, lze přesně určit, které přenesené informační bity byly poškozeny a lze je opravit na správnou hodnotu. Tento proces probíhá spojitě a na první pohled by se zdálo, že se vše proplétá, a tak se tyto korekční kódy nazývají konvoluční.

Kodér a dekodér se společně nazývají kodekem. Pro přenos digitálních TV signálů jsou používány takové kodeky, které zabezpečují téměř 100% přenos dat, a tím maximální kvalitu přeneseného obrazu a zvuku.

Další velkou výhodou digitálního signálu je možnost používat nižší šířku přenosového pásma a nižší vysílací výkon. Tato vlastnost umožňuje přenášet více TV kanálů a méně zatěžovat životní prostředí elektromagnetickými poli.

Co se změní příjemcům TV signálu?

Zásadní změna je ve zvýšení kvality přijímaného obrazu a zvuku a možnost přijímat větší množství digitálních programů.

Většina stávajících televizorů je vybavena přijímači analogových signálů. Je tedy nezbytné pro takovýto televizor zabezpečit převod digitálního signálu na analogový. Tento převod zabezpečuje digitálně analogový převodník.

STA a digitální přenos TV signálu

STA, které jsou v dobrém technickém stavu bez problému přenesou digitální signál. Prvním krokem je tedy nutné nechat provést kontrolu technického stavu celého systému rozvodu TV signálu v domě.

Obecně lze říci, že pokud stávající příjem je velmi dobrý, bez výpadků, zrnění a výraznějších duchů, jsou vaše rozvody v dobrém stavu a přechod na digitální vysílání bude relativně jednoduché a bezbolestné.

Varianty distribuce digitálního signálu v STA

Převod digitálních kanálů na analogové

U této varianty není zapotřebí provádět žádné zásahy do rozvodů STA, zásuvek a televizorů (kromě přeladění) a ani není zapotřebí pořizovat si individuálně set-top boxy. Bude použito kanálů pásma VHF, které STA v současné době přenáší, pokud není v havarijním stavu.

Nevýhodou je vyšší cena za technologii, která se odvíjí od počtu požadovaných kanálů (ČT1, ČT2, ČT4, ČT24, Nova, Prima, Óčko...) a nemožnost na televizi přijímat jiný kanál z multiplexu, než na který je systém naladěn. Toto je dosti omezující nevýhoda a do budoucna není tento systém výhodný díky očekávanému navýšení kanálů přenášených přes DVB-T, včetně dalších služeb, které multiplexy nabízejí – radiokanály, teletext, EPG, více zvukových doprovodů, HD kvalita...

Přímé zesílení multiplexů

Tato varianta je tzv. nejčistším řešením pro příjem DVB-T a v případě kvalitních rozvodů STA též nejlevnější. Uživatel bude mít k dispozici veškeré programy a služby, které multiplexy nabízejí. Je zaručena 100% kompatibilita se všemi DVB-T TV přijímači a set-top boxy.

V případě zastaralých rozvodů STA však budou zapotřebí investice na jejich vylepšení. Každý TV přijímač u této varianty musí být doplněn o set-top box (převodník digitálního signálu na analogový)

Převod multiplexů na nižší frekvence

U této varianty není zapotřebí provádět výrazné zásahy do STA, pokud rozvody splňují útlumové požadavky na rozvod alespoň na nejnižších kanálech UHF. Příjemce bude mít k dispozici veškeré programy a služby, které multiplexy nabízejí. Je však nutné počítat s tím, že konverze multiplexů na jiné frekvence může přinést problémy. Každý TV přijímač musí mít set-top box, který je schopen zpracovat signál na dolní hranice UHF pásma.

Přejeme bezbolestný přechod na digitální příjem TV bez ztráty obrazu a zvuku na, který se musíme připravit s předstihem, aby nás nezaskočila přetíženost například dodavatelů set-top boxů nebo rem specializujících se na úpravy a ladění STA.

BroD

Winkhaus

Výrobce okenního a dveřního kování.

pro
okna

Winkhaus pro okna

Obchodní značka Winkhaus - to jsou inteligentní a inovativní řešení v oblasti kování pro okna. Firma je evropskou jedničkou v řídicích a hlídacích systémech na oknech a fasádách. Náš výrobní program se dělí na otevíravě-sklopné okenní kování, otevíravé okenní kování a okenní kování posuvné.

pro
dveře

Winkhaus pro dveře

Úkolem firmy Winkhaus v oblasti dveřní techniky je bezpečné, komfortní a kontrolovatelné otevírání a zavírání dveří. Na tomto poli se Winkhaus cítí být vedoucím poskytovatelem systémových řešení v Evropě a na vybraných trzích po celém světě.

Winkhaus CR, s.r.o.

Mirošovická 704
251 64 Mnichovice
Tel.: +420 323 627 040
Fax: +420 323 627 049
www.winkhaus.cz

POKOJ

pro předškoláka

V minulých dílech jsme se věnovali dětskému pokoji pro kojence a batolata. Takto velmi malé děti ještě často spávají v ložnici rodičů, ale mezi druhým a třetím rokem nastává čas, kdy budete muset vyměnit dětskou postýlku za velkou postel a pokusit se vyčlenit dítěti jeho samostatný pokoj. Dospělí mají v bytě několik místností se svými specifickými funkcemi – v kuchyni se vaří a jí, v ložnici se spí, šatna bývá určena k ukládání oblečení, obývací pokoj slouží k odpočinku nebo posezení s rodinou či přáteli. Dětský pokoj se stává místem, kde dítě kumuluje všechny tyto činnosti – spí, hraje si, ukládá oblečení, hračky, knížky, přivádí sem své kamarády. Proto bychom neměli šetřit místem a pokud to lze, je dobré právě na dětský pokoj vyčlenit největší místnost, obzvláště, pokud se o něj bude dělit více potomků.

Tam, kde je málo místa, nemusíte zoufat. Existují různé výsuvné postele a nábytkové systémy, deska stolu může být sklápěcí, čímž v případě potřeby také získáte nějaký ten centimetr navíc. Hlavním měřítkem by však měla být bezpečnost. Vašeho drobečka už nebudete mít stále na očích, takže sestavte pokoj tak, abyste co nejvíce předcházeli zbytečným úrazům.

I v malém pokoji by měly být odděleny zóny na odpočinek, hraní, práci a ukládání věcí. Už při zařizování bychom měli přemýšlet o budoucnosti, protože vhodně zvolený nábytek může dítě s malými úpravami provázet až do dospělosti. Při zařizování dětského pokoje mohou asistovat i děti už kolem třetího roku věku. Dokáží už říci, jaká barva se jim (ne)bude líbit, mohou pomoci při vybírání doplňků. Když děti do „budování“ jejich království zapojíte, možná si ho pak budou i víc vážit.

Období od 3 do 6 let věku je spojeno s rychlým fyzickým růstem a aktivitou. Proto bychom výběru nábytku měli věnovat patřičnou pozornost. Nejlepší je zvolit **rostoucí nábytek** – hlavně co se týče stolu a židle. Jejich cena je sice vyšší, ale pokud zvolíte vhodný typ, nebudete muset během pár let investovat do vyššího a většího nábytku. Zcela nevhodné je nechat dítěti starší vysloužilé stoly či židle určené pro dospělé. Mezi výhody rostoucího

stolu patří nastavitelná výška pracovní plochy. Deska se dá často i polohovat co se týče sklonu, což oceníte zejména při kreslení. Vzhledem k tvořivosti dětí bývá vhodné na dřevěnou desku stolu dát ještě podložku, která změkčí povrch, hřeje a zároveň i ochrání stolní desku. Jiným řešením jsou laminové desky, které dřevo imitují, ale jsou mnohem odolnější. Problémem trochu bývají zásuvky, kterých je u těchto typů stolů velmi málo nebo chybí zcela. Nahradit se ovšem dají pojízdnými zásuvkami na kolečkách, které můžete umístit buď pod pracovní desku nebo na jiné libovolné místo.

Rostoucí **židle** by měla umožnit dítěti správné zdravé sezení. Nastavitelná výška i hloubka sedu zaručuje pohodlné sezení. Dítě by mělo oběma nohama dosáhnout volně na podlahu nebo podnožku, která se také nechá výškově nastavit až do věku, kdy nebude potřeba vůbec. Hrana židle by neměla tlačit dítě do stehů nebo pod kolena. Pozor také na stabilitu židli – menší děti mají často problém na velkou židli vylézt a mohou ji snadno převrhnout, kolečkové židle jim mohou ujíždět.

Dalším důležitým kusem nábytku je **postel**. Dnes se na našem trhu objevují i menší postele speciálně pro děti. Zvažte však, zda se vám tato investice vyplatí, protože klasické dvoumetrové lůžko opět může vydržet až do dospě-

losti, kdežto krátkou postel budete muset po pár letech stejně vyměnit za větší. Velikost postele se dá korigovat například polštáři nebo matracemi, kterými zakryjete zeď a zabráníte tak navíc i chladu, který z ní proniká. Při přechodu z dětské postýlky do velké postele je možné instalovat na okraj postele zábranu, která by zpočátku měla dítě chránit od nechtěných pádů. Základem lůžka je kvalitní matrace nejlépe v kombinaci s roštem kvůli dostatečnému odvětrání postele. Dítě vám určitě rádo pomůže s výběrem pěkného povlečení či polštářků. V malém pokoji, kde bude spát více dětí se často uplatňují palandy nebo postele, které se částečně kříží v různých výškách. Navíc bývají doplněny o úložné prostory. Zajímavá jsou i řešení se skluzavkami a jinými akrobatickými prvky, ale při nákupu vždy myslete na praktičnost – například v případě nemoci se k hornímu lůžku dostává dost obtížně. Také zjistěte, zda se dá skluzavka odmontovat, protože po pár letech už zůstane patrně nevyužitá a bude zbytečně zabírat prostor.

Úložné prostory bývají největším oříškem. Kam uklidit všechno oblečení, hračky, knížky a do budoucna i školní potřeby? Vysoké či vestavěné skříňe se stávají často úložištěm mnoha věcí, na které dojde jen několikrát za rok. Pokud máte možnost ukládat takové věci v šatně nebo v jiné části bytu,

máte vyhráno. Jako ideální se totiž jeví variabilní úložné systémy skříněk, které nejdříve rozložíte při zemi a s přibývajícím centimetry dítěte je můžete začít skládat i do výšky. Stejně jako ostatní dětský nábytek by měly mít zaoblené hrany a další bezpečnostní prvky – např. zásuvky, které mají pojistku proti úplnému vytažení. Oblečení, které si dítě bude brát samo dejte do nižších skříněk a zásuvek tak, aby na ně dítě pohodlně dosáhlo. Na hračky a stavebnice se báječně hodí různé plastové boxy a úložné krabice. Jsou poměrně odolné a dá se do nich schovat spousta věcí, po kterých byste jinak šlapali třeba v obývacím pokoji. Pokud budete kupovat knihovnu, zvolte raději masivní policový regál bez skla – s dostatečně stabilní konstrukcí a širokými policemi s dobrou nosností. Možná, že zatím knihovnu nezaplňte knížkami, ale může sloužit právě i k ukládání krabic s hračkami.

I přesto, že pořídíte dítěti vhodný nábytek, bude pravděpodobně hodně času trávit ještě na zemi. **Podlaha** by proto měla být bezpečná, snadno udržovatelná, měkká a teplá, takže můžete volit mezi kobercem, linoleem či korkem.

Plovoucí podlahy jsou poměrně studené, proto by měla být alespoň herní plocha zateplena kobercem nebo jinou podložkou, kterou ovšem zabezpečíte proti pohybu (protiskluzová úprava, pásky či podložky).

Centrální **osvětlení** v dětském pokoji by určitě mělo být doplněno polohovatelnou lampou u psacího stolu a malou lampičkou u postele. Některé typy svítidel už se dnes běžně prodávají se stmívači, případně můžete stmívač instalovat do vypínače. Určitě to oceníte večer nebo naopak při ranním vstávání, kdy místo ostrého světla vykouzlíte příjemnou tlumenou atmosféru. U lampiček pozor, aby byla žárovka či zářivka bezpečně zakryta a dítě se o ni nemohlo popálit.

Doplňky byste měli vybírat společně s dítětem. Určitě spolu můžete vybrat obrázky – ať už ty klasické nebo opakovatelně použitelné dekorace, které se jednoduše přitisknou na stěnu a drží. Určitě nic nezkazíte jednoduchými rámečky, do kterých umístíte fotky, které můžete postupně obměňovat. Rolety, žaluzie, závěsy či záclony by

měly ladit s vybavením pokoje a taktéž se dají dozdobit dle přání dítěte. Mnoho šancí nabízí třeba slupovací barvy na sklo, kterými můžete ozdobit nejen okna, ale i dveře, případně i skřínky či další nábytek. Běžně jsou už dnes také k dostání magnetické kreslicí tabule – ať už v závěsné podobě či ve stojanovém provedení. Pokud máte v pokoji větší nevyužitou plochu na stěně, můžete ji natřít magnetickou barvou, která po náhlém nátěru není vidět, ale má vlastnosti jako běžná magnetická tabule. S barevnými doplňky se dají dělat hotová kouzla, takže i obyčejný pokoj se může proměnit přesně v takové království, jaké si vaše dítě přeje.

S ubíhajícími roky se budou měnit potřeby vašeho dítěte. Pokud jste do vybavení jeho pokoje investovali s rozmyslem, neměl by být problém nábytek výškově upravit, přesunout, přestavět. Pokud se vám společnými silami podaří vytvořit bezpečné útočiště, které se bude vašemu dítěti líbit, bude se v něm cítit dobře a bude se tam rádo vracet, uděláte tím pro něj pořádný kus dobré práce.

Marie Zpěváčková

Cestička do školy... aneb kam s ním?

„Jak vybírat bydlení z pohledu rodičů dětí školou povinných“

V posledních letech se rodí čím dál větší počet dětí. Školní zařízení, která během minulých roků omezovala svou kapacitu nebo se rušila úplně, začínají pomalu prskat ve švech. Pro rodiče – a to i pro ty budoucí – může být (ne)dostupnost mateřských či základních škol velmi důležitým faktorem při hledání nového bydlení. Dřívější spádovost je sice ještě do určité míry brána v potaz, ale záleží hlavně na rozhodnutí rodičů, komu svěří do rukou vzdělání svého dítěte. Pokud bude babyboom pokračovat stávajícím tempem, může se brzy začít zapisovat do pořadníku mateřských škol již v porodnici. A protože je dnes mnoho mateřských škol integrováno ke školám základním, budete vlastně rozhodovat o vzdělání svého dítěte již během prvních let jeho života, dávno předtím, než si prvně vyzkouší školní tašku.

V místě bydliště

Jak ale vybrat tu správnou školku či školu? Pro rodiče z vesnic či malých městeček bývá rozhodování jednodušší – zpravidla vybírají z jednoho či dvou zařízení a rozhoduje hlavně blízkost bydliště. Pokud se škola či školka těší slušné pověsti, máte většinou vyhráno. V místě, kde si všichni „vidí do talíře“ často přetrvávají v učitelském sboru jedinci, kteří učili vás nebo dokonce i vaše rodiče a vy

tak většinou víte, co můžete očekávat. Pokud z dané lokality nepocházíte, můžete získat reference od dalších rodičů, známých, sousedů nebo i přímo dětí z okolí. Navíc bývá jednodušší i doprava, protože i menší děti během několika týdnů či měsíců zvládnou cestu do školy samostatně, s kamarády, případně je může doprovázet někdo z dospěláků z okolí – výborně se k tomu hodí hlavně prarodiče dříve narození a tudíž penzionovaní.

Z vesnice do města

Se vznikem satelitních městeček najednou vyvstal problém, kam umístit děti do školy či školky. Do nových bytů se stěhují hlavně mladé rodiny, které už děti mají nebo se na ně v dohledné době připravují. V malých vesničkách jsou většinou jen školy s omezenou kapacitou, třídy prvního stupně, případně malotřídky. Vystavěním desítek domů či bytů se mnohde znáso-

bil počet obyvatel geometrickou řadou, ale novou školu už většinou investoři nestavěli, nerozšiřovali ani tu stávající – pokud vůbec nějaká byla. Není proto nijak výjimečné, že mnoho rodičů vozí své děti do městských školek a škol – hlavně proto, že v městě pracují a mají to tedy při cestě. Nejde však o to jen děti ráno dovézt, ale také i odpoledne odvézt, což se s běžnou osmihodinovou pracovní dobou dá zvládnout jen za pomoci odpolední družiny, kde pak děti zůstávají do doby, než je někdo může v podvečer vyzvednout. Je ale třeba si uvědomit, že ne vždy můžete své děti do školy nebo z ní dopravit. Pak je potřeba mít v záloze náhradní variantu – hromadnou dopravu, obětavé prarodiče, ochotné sousedy atd. Navíc si děti těžko vytváří kontakty s místními „starousedlíky.“ Ráno odjedou, pozdě odpoledne přijedou, víkendy tráví na chatě a tak vlastně nemají šanci se s místními skamarádit. Zakládají si tak na to, že v satelitu zůstanou osamělými cizinci.

V místech, kde kvůli malému počtu dětí škola není nebo zanikla pak rodiče ani nemají jinou šanci, než poslat své děti do školy přespólní. Zastupi-

telstva se však snaží alespoň udržet školní spoje, kterými se děti ráno hromadně dopravují tam a odpoledne zpět, takže místo obvyklé pěší cesty do školy se hezky společně svezou autobusem či vlakem.

Z města do vesnice

Občas – hlavně ve velkých městech se sídlištními školami se stává, že se sem tam najde rodič, který zvolí pro svého potomka místo anonymní velkokapacitní sídlištní školy nějakou malou školičku, ať už na druhém konci města nebo v některé z okolních vesnic. Problém s dopravou tam i zpět je obdobný, jako v předchozí kapitole, snad jen s tím rozdílem, že pokud rodiče počítají s využitím hromadné dopravy, mohou se rozhodnout pro školu, která má dobré dopravní spojení. V malé škole je jim za to odměnou rodinná atmosféra, kde každý zná každého, se všemi výhodami i nevýhodami s tím spojenými.

O co byste se ještě měli zajímat

Pokud máte to štěstí a můžete si vybírat mezi několika školkami či školami, měli byste si už teď – dostatečně dlouho před zápisem - začít shánět informace. Nejvíce se dozvíte

samozejmě od kamarádů a známých, jejichž děti vybrané zařízení navštěvují. Nezapomeňte, že se však jedná vždy o subjektivní zkušenosti a tak se můžete setkat i s velmi odlišným hodnocením v rámci jedné školy, ale i třídy. (Honziček je rošťák s mnoha problémy, proto je škola špatná, kdežto Anička je vzorná jedničkářka a lepší školu v okolí nenajdete - ač oba chodí do jedné třídy a mají stejné učitele.) Mnoho napoví i internetové stránky školy, kde byste měli najít vyčerpávající informace co se týče rámcového vzdělávacího programu, tak zaměření školy, pedagogického sboru, školních i mimoškolních aktivit (výlety, exkurze, školy v přírodě, lyžařský výcvik atd.) Určitě si zjistíte možnosti stravování ve školní jídelně a systém fungování školní družiny (je-li ranní družina, v kolik končí odpolední družina). Mnoho škol také láká na nepřebornou nabídku kroužků, které probíhají v odpoledních hodinách a většinou mají mnohem příznivější ceny, než je tomu běžné u jiných zařízení. Hodně udělá i osobní dojem. Školy pomalu ale jistě začínají s veřejností více spolupracovat a to na různých úrovních – počínaje školními besíd-

kami a akademiemi, přes společné lampionové průvody a pálení čarodějic až po výlety nebo kurzy a kroužky otevřené i pro veřejnost. Je běžné, že mezi sebou spolupracují školy a školky, některé akce pořádají společně, děti ze školky se jdou podívat k prvňáčkům, učitelé budoucích prvních tříd úzce spolupracují nejen s dětmi, ale i s rodiči (třeba v rámci přípravy na školu, kdy si předškoláci chodí do školy malovat, zpívat, zacvičit, navštíví školní družinu a naopak). Úsilí vložené do hledání té správné školy pro vaše dítě by se vám při dobrém výběru mělo vrátit – a nesvědčí o tom jen samé pěkné známky nebo chvalozpěvy ze stran vyučujících na vašeho geniálního potomka, ale hlavně spokojenost vaše a vašeho dítěte.

Marie Zpěváčková

Volání o POMOC

Už od raného věku nám jsou do hlavy vštěpována čísla tísňového volání o pomoc. S obrovským rozšířením mobilních telefonů se pomoc díky telefonu stává stále dostupnější i z těch nejdlehlších míst. Čísla jsou všeobecně známá, ale nikdy nevíme, jak zareagujeme ve chvíli, kdy je budeme opravdu potřebovat. Proto se vyplatí uložit je do svého seznamu, protože nikdy nevíme, kdy se nám to může hodit. Důležité je však také vědět, jak a kdy které číslo použít. Hlavně se zprovozněním linky 112 vyvstaly některé nové otázky, na které se pokusí odpovědět následující řádky.

Pro všechna čísla platí, že je voláme přímo, tedy bez předvolby. Většinou se dovoláme na regionální operační středisko příslušné složky, proto je důležité co nejpřesněji popsat místo, odkud o pomoc žádáme, aby byla vyslána nejbližší záchranná jednotka. Vždy se jedná o **naléhavé a urgentní případy**, které vyžadují neodkladnou pomoc, s méně závažnými problémy bychom se měli obrátit na místní služebnu, konkrétního lékaře atd. Na linky tísňového volání se volá bezplatně, lze na ně volat i z cizího mobilního telefonu, který je alespoň zapnutý.

Vždy bychom se měli snažit zachovat klid a co nejjasněji a nejstručněji sdělit:

- co se stalo
- kde se to stalo
- kdo a odkud volá, uvést i telefonní číslo
- řídít se pokyny operátora až do příjezdu pomoci

Linka 150 – hasiči

voláme když hoří, stala se dopravní nehoda, při níž jsou ve vozidle uvězněni lidé, následky nehody mohou poškodit zdraví osob či životní prostředí, při nutnosti vyproštění osob (z výšek, hloubek, vody, ledu...), při ohrožení následky živelních pohrom, když se nemůžeme dostat do bytu, kde je malé dítě nebo stará či handicapovaná osoba, případně pokud je akutně ohrožen majetek (zapnutý sporák, žehlička, teče voda...)

Linka 155 – záchranná služba

voláme při závažnějších nehodách a úrazech (závažné dopravní nehody, závažné úrazy – zlomeniny, úrazy hlavy, popáleniny a opařeniny, úrazy elektrickým proudem, závažná

krvácení...), při náhle vzniklých omezeních a při akutních změnách zdravotního stavu (zástavy dechu či oběhu, poruchy vědomí, bezvědomí, dušnost, bolest na hrudi, křeče, otravy...)

Linka 156 – městská (obecní) policie

přestupky proti veřejnému pořádku, občanskému soužití, bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, ničení majetku, problémové osoby (opilci, narkomani, sebevrazi, vandlové, rušení nočního klidu), odchylová služba...

Linka 158 – policie

ohlášení trestného činu, naléhavé případy - ohrožení života, zdraví nebo majetku občanů, dopravní nehody, ohrožení a porušení veřejného pořádku

Linka 112 – jednotné evropské číslo tísňového volání

je společná pro všechny evropské

a některé mimoevropské země, vždy se dovoláte na centrální dispečink dané země

operátoři ovládají kromě národního jazyka i jazyk německý a anglický a jsou schopni se domluvit i v dalších jazycích (proto je linka hojně využívána cizinci, kteří neovládají místní jazyk)

díky vyspělé technologii mohou operátoři velmi rychle lokalizovat vaši polohu (což se hodí hlavně v případech, že nevíte, kde přesně jste)

informace z centrály jsou předávány dál jednotlivým nejbližším střediskům podle potřeby – policii, hasičům, záchranné službě, případně všem najednou (výhodou při hromadných neštěstích, živelních katastrofách a tehdy, nevíte-li, na kterou konkrétní složku se obrátit)

díky přepojování však dochází k určité časové prodlevě, proto je lepší při znalosti místních tísňových linek a jazyka volat v konkrétním případě přímo záchrannou službu, hasiče či policii

Marie Zpěváčková

Předplaťte si svůj Deník

Předplaťte si svůj regionální Deník na 1 rok za 2 838 Kč a k tomu dostanete ZDARMA balíček jazykové výuky angličtiny v hodnotě 2 145 Kč.

Nabídka platí pouze pro nové předplatitele.

Začněte s námi
Audio slovní zásoba
Stručná gramatika
Slovesa snadno a rychle
Gramatika snadno a rychle
Audio + jazykový trénink
Audio jazykový trénink profi

Předplaťte si svůj deník

- ➔ Deník budete dostávat za každého počasí v časných ranních hodinách až do svého domova
- ➔ Náklady na doručení Deníku platíme my
- ➔ Využijte nového věrnostního programu:

www.denikzlaterybky.cz

deník
zlaté rybky

Infolinka: 800 900 111

Vycházíme v celé ČR v 73 mutacích.

Akce platí pro předplatné na rok 2008 a je určena pouze pro fyzické osoby.